

WILBUR

TITANENSTRIJD

SMITH

MET MARK CHADBOURN

Een meedogenloze vijand.
Een geruïneerd land.
Een zoektocht naar verlossing.

XANDER

AVONTUUR

EGYPTE

De twee mannen kropen langs de rand van een door de maan verlicht veld vol gerst. Zweetdruppels rolden langs hun gebogen blote rug. Ze hadden hun vingers om het gevest van hun bronzen zwaard geklemd en hun blik schoot heen en weer. Langs de horizon flakkerde een rode gloed bij de boerderijen in de weelderig groene Nijlvallei die in lichterlaaie stonden en een warme woestijnwind liet flarden rook voor de sterren langs trekken. De mannen stikten bijna in de stank van vuur. De kreten van de stervenden die de stilte verbraken als het gejang van wilde katten vulden hun oren. Dit was grimmig werk, maar ze waren er klaar voor.

Ze waren een onwaarschijnlijk koppel. Piay was lang en gespierd, met een scherpe kaaklijn, hoge jukbeenderen en donkere ogen die de vrouwen die de farao dienden het hoofd op hol brachten. Hannu, zijn assistent, trok met zijn been. Hij was gedrongen. Zijn lichaam was bedekt met een laagje zwart haar en er liep een grillig litteken over zijn linkervang naar een woeste zwarte baard. Zijn ogen gloeiden als hete kooltjes terwijl hij om zich heen keek.

‘Als je nog verder gaat, kom je niet meer terug,’ gromde Hannu toen ze bleven staan om het pad voor hen af te speuren. ‘Het krioelt hier van de Hyksos.’

‘Houd moed, vriend,’ zei Piay. ‘Lafaards zullen deze indringers niet terugdringen naar hun eigen verre land.’

Hannu snoof. ‘Moed. Als dat het enige was wat we nodig hadden, hadden we vijftig jaar geleden al gewonnen toen ze hier net waren. Eens kijken hoe moed ons helpt als een van hun beesten op je afstormt en zo’n kromzwaard de hoofden van je vrienden afhakt.’

Piay wees met priemende vinger naar hem. ‘We hebben een taak te vervullen.’

‘Ja, maar niet ten koste van ons leven. “Zie zo dichtbij mogelijk te komen.” Dat is wat Taita zei.’

‘En we kunnen nog dichterbij komen! Ik keer niet met lege handen bij mijn meester terug.’

Piay keek om naar de zes soldaten die de opdracht hadden gekregen hen op deze verkenningmissie te vergezellen. Ze waren jong. Hun wapens beefden in hun handen terwijl ze op hun hurken zaten, wachtend op een bevel. Er waren zoveel ervaren soldaten omgekomen tijdens de strijd dat er jongens werden gerekruteerd die niet lang geleden nog op hun vaders velden hadden gewerkt.

Piay tuurde in het donker voor hem. Wat waren de barbaren van plan? Dat was de vraag waar hij een antwoord op wilde hebben.

Deze oeverloze oorlog had zich al bijna een halve eeuw heen en weer verschoven langs de vallei van Moeder Nijl. De barbaren beschikten over grotere aantallen, een schijnbaar eindeloze voorraad van de beste strijders ter wereld. Ze hadden betere wapens, die wrede zwaarden en bogen die drie keer zo krachtig waren als die de Egyptenaren hadden. Nog belangrijker, ze hadden die vervloekte beesten die Hannu zoveel angst aanjoegen: de paarden, sterk en goed getraind, die de blinkende strijd-wagens konden trekken van waaruit elke krijger tijdens hun oprukkende beweging wel honderd pijlen kon afschieten.

Velen hadden de hoop verloren dat Egypte ooit vrij zou zijn. Maar dat gold niet voor zijn meester Taita de Wijze, de magiër en raadsman van de farao. Hij hield vol dat er een moment zou komen dat ze de Hyksos voor eens en altijd zouden verdrijven. Ze moesten geduldig afwachten. Taita had keer op keer zijn spionnen op pad gestuurd om de waardevolle informatie te bemachtigen waarmee ze het tij van de strijd zouden kunnen keren. Elke keer hadden ze gefaald.

Piay vermande zich. Dat zou hem niet gebeuren. Hij was de beste van allemaal. Hij zou slagen. Hij wierp een blik op de witte kilt die hij droeg, waar de gele schijf van Ra's vurige strijdwagen op was geborduurd. Dat was zijn kostbaarste bezit, een geschenk van Taita op de dag dat hij zijn opleiding had afgerond, en elke keer als hij die had gedragen, had hij geluk gehad. Dit was zijn moment. Er wachtte hem roem.

‘Je hebt me gevraagd je te vertellen als je te zeker van jezelf was,’ merkte Hannu op waarschuwend toon op. ‘Dat is nu het geval.’

Een verschrikkelijke kreet weergalmde door de nacht en Hannu ver-

stijfde. Piay kromp ineen. Zijn soldaten zagen lijkbleek, alsof ze de doden hadden zien verrijzen uit hun graf.

Piay zou geen angst tonen. Deze mannen rekenden erop dat hij hen door dit met bloed doorweekte terrein zou leiden. De Hyksos waren weer opgerukt, hadden land opgeëist waar ze slechts twee jaar daarvoor van waren verdreven. Ze toonden niemand die ze tegenkwamen genade. De boeren volgden om hun eigen hachje te redden de bevelen op van hun nieuwe meesters. Dat deden ze altijd.

Hannu liet zijn blik over de donkere velden glijden. Hij was niet bang, dat wist Piay. Hij was nooit bang. De instincten die hij gedurende zijn vorige leven als soldaat tijdens gevechten had ontwikkeld kwamen nu op de voorgrond.

Piay was Hannu bedelend op een stoffige straat in Thebe tegengekomen. Zijn slechte been, dat tijdens een of andere slag door een steekwapen was beschadigd, betekende dat hij niet langer lid kon zijn van de elitegarde, de Garde van de Blauwe Krokodil. Velen hadden gedacht dat hij nutteloos was, niet langer een toekomst had. Piay had die dag echter iets in deze felle kleine man gezien, in zijn indringende blik en minachting voor goedopgeleide vreemden. Hij was ook kundig en wijs, twee dingen die een zelfs nog wijzere man op prijs stelde. Piay had hem ingehuurd als assistent, af en toe adviseur, bediende en diplomaat.

Hannu had de taak op zich genomen om Piay met beide benen op de grond te houden.

‘Ik geef toe dat mijn zelfvertrouwen soms iets te groot is,’ zei Piay.

‘Net als je mond.’

Piay perste kort zijn lippen op elkaar. ‘Ik ben een beroemde spion, de beste in alle vaardigheden...’

‘Behalve nederigheid.’

‘... door de grote Taita zelf getraind in de kunsten van oorlog en vrede, maar ik vertrouw op jouw kennis van bloederige veldslagen en de stank van verlies.’

Hannu vernauwde zijn ogen tot spleetjes.

‘We zullen heel voorzichtig verdergaan. Bij het eerste teken van onraad trekken we ons terug. Is dat acceptabel?’

Hannu gromde opnieuw iets. Hij klonk niet overtuigd.

Piay stak zijn hand op en bewoog zijn vingers naar voren. Daar gingen ze, dieper vijandelijk gebied in.

Gelach verbrak de stilte boven de wiegende gewassen. Piay rook de zware muskusgeur van de beesten van de barbaren. Ooit was het paard onbekend geweest in Egypte, zo was hem verteld, maar dat was lang voor hij geboren was.

Taita had hem het verhaal verteld van de eerste keer dat de Hyksos als een storm op hun paarden hadden geraasd. Taita had dit angstaanjagende spektakel met eigen ogen aanschouwd, zo had hij verteld, en als dat waar was, dan moest Taita gezegend zijn door de goden, want hij zag er nauwelijks ouder dan Piay uit.

Piay hoorde de beesten snuiven en met de hoeven stampen. Ze kwamen in de buurt, maar waren nog niet dichtbij genoeg.

Ze waren al vele jaren op de hoogte geweest van het bestaan van dit vreemde barbaarse volk uit het verre oosten, de Hyksos, zo had Taita verteld. Ze kwamen uit een bergachtig land en waren ooit boeren geweest tot ze bekwaam waren geworden met het kromzwaard en de boog. Toen hun kleine bendes de Sinaï in waren getrokken en zich langs de Nijl begonnen te bewegen, waar ze karavanen en turkooismijnen en afgelegen nederzettingen hadden geplunderd, waren de Hyksos als niets meer dan irritant beschouwd.

Wie had toen kunnen denken dat ze hun oog op Egypte zelf hadden laten vallen?

Maar hun koning had al lange tijd plannen gesmeed. Berichten hadden Thebe bereikt over een enorm leger dat dit beschaafde land als bestemming had. De Rode Pretendent, die valse farao in het Benedenrijk, was ondanks al zijn strijdkrachten verpletterd alsof hij niets voorstelde. Toen hadden de Hyksos hun aandacht op het zuiden gericht, op het Bovenrijk.

De Hyksos wilden alles hebben.

De farao in Thebe had deze verhalen over bloed en verwoesting vanuit het noorden gehoord en had diep in de schatkist getast om elke invasie af te slaan. Er waren nieuwe galeien gebouwd en het leger werd op een

mars langs de oevers van de Nijl gestuurd om deze arrogante indringers te vernietigen. Zelfs toen de farao over het lot van de Rode Pretendent had gehoord, had hij nog steeds te veel op het koppige brouwsel van de mythe van de Egyptische superioriteit vertrouwd.

Taita had gebeefd toen hij had verteld over hoe er in slechts één dag korte metten was gemaakt met het grote Egyptische leger, en zijn meester was niet iemand die veel emotie toonde. Galeien waren in vlammen gezonken en de Hyksos hadden de restjes van de ooit zo trotse strijdkrachten naar het zuiden gedreven, waarbij ze hen bij elke mogelijkheid hadden getreiterd. Het was van strijd tot vermaak verworden.

Sinds die dag had Egypte vijftig jaar lang alleen maar oorlog en bloedvergieten en dood gekend. Nadat Thebe de eerste keer was gevallen was Taita met de huidige farao naar het zuiden gevlucht. De machtige koning was toen maar een jochie geweest. Na een verblijf in het land voorbij de cataracten was Taita met hernieuwde daadkracht teruggekeerd om de vijand uit de Stad van de Honderd Poorten te verdrijven, terug naar het Benedenrijk. Maar de Hyksos gaven het niet op, bleven maar oprukken en hernamen terrein alleen maar om het weer te verliezen. Onder Taita's leiding was het dappere verzet voortgezet. Maar na verloop van tijd werd het Egyptische leger kleiner, zwakker, en de kans om hun geboorteland terug te winnen begon te vervagen als de ochtendnevel.

Nu was er een tijd van wanhoop aangebroken.

Rook sloeg over de velden vanaf de grote boerderij die vlakbij in brand stond. Het brullen van de vlammen mengde zich met het gelach van eenieder die zich buiten zicht had verzameld.

Piay duwde zijn vlakke hand naar beneden en de mannen achter hem maakten zich nog kleiner. Hij glipte zelf naar voren onder het niveau van de wiegende tarwe en voelde dat Hannu hem volgde.

Er werd luider gelachen en hij hoorde de ruwe keelklanken van die vreemde barbaarse taal.

Bij de rand van een irrigatiekanaal liet Piay zich op zijn buik vallen en schoof als een serpent voorwaarts. De regelmatige hartslag van de *sjadoef* weerklonk terwijl het waterrad bewoog, de emmer aan de paal in het water liet zakken die vervolgens dankzij het contragewicht weer omhoogkwam.

In de verte strekten de vlammen van een kampvuur zich uit naar de sterren. Een samenstel van vonkjes dreef mee op de nachtelijke bries. Rondom de brandende brokken mest en stro zaten zes barbaren met hun leren helmen en borstplaten op hun gemak te kauwen op wat leek op reepjes gedroogd vlees. Hun kromzwaarden zaten in de schede, de bogen waren aan de kant gelegd. Ze verwachtten geen aanval. Waarom ook? Zij waren hier heer en meester.

Een van de barbaren doorzocht een berg zwaarden, amuletten en ringen... de buit die ze dode Egyptische soldaten afhandig hadden gemaakt.

Piay knipperde tranen weg veroorzaakt door de rook die in zijn ogen prikte en toen hij weer helder zag, viel hem aan de rand van het flakerende amberkleurige licht nog een gestalte op. Deze man zat voorovergebogen, maar toen hij zijn hoofd hief, lieten de dansende vlammen het gedroogde bloed bij zijn mondhoek en linkeroog zien. Hij zat onder de blauwe plekken. Een Egyptische soldaat, een gevangene, afgeranseld voor informatie over wat er nog resteerde van de vluchtende strijdkrachten.

Piay voelde boosheid opborrelen. Een van de barbaren hees zich overeind en slenterde naar de gevangene toe. De Hyksoskrijger hurkte naast de bebloede man en bromde iets in zijn oor. Dat moest in het Egyptisch zijn geweest, want de soldaat schudde zijn hoofd. De Hyksoskrijger gaf de dappere Egyptenaar een oorvijg en keerde lachend terug naar het vuur. De anderen grinnikten en gingen verder met hun gesprek.

Piay observeerde de groep, speurend naar een teken van zwakte. Zijn aandacht bleef rusten op degene van wie hij aanvoelde dat hij de leider van de groep was. De aanvoerder zat apart van de anderen en hield zich grotendeels afzijdig. Zijn rug was kaarsrecht, zijn kin hoog geheven. Boven zijn zwarte baard was zijn huid getekend door littekens van de pokken. Hij liet zijn blik langzaam en nukkig over het donkere landschap voorbij het vuur glijden. Piay voelde een kracht van hem afrollen als de deinende golven van hitte die van het gebakken woestijnzand opstegen.

Dit was een gevaarlijke man, daar was hij zeker van. Hij zou de grootste dreiging vormen.

Piay zette zich schrap. Deze situatie zou hem alle glorie brengen waar hij ooit van had gedroomd. Het was een kleine groep. Het verrassings-

element stelde hen in staat elke superieure gevechtsvaardigheid die deze ervaren krijgers konden bezitten het hoofd te bieden. Dit gevecht zouden ze makkelijk kunnen winnen. Ze konden een Egyptenaar niet achterlaten in de handen van zulke barbaren. Wie wist wat voor vreselijke dingen hij zou moeten ondergaan voor ze zijn leven beëindigden.

Welke geheimen had de gevangene opgevangen? Piay kon zijn meester misschien waardevolle informatie brengen. Wellicht kon hij daarmee zelfs hun kansen doen keren.

Piay gebaarde naar zijn mannen dat ze kruipend dichterbij moesten komen. Hun gezichten stonden gespannen, hun ogen wijd opengesperd. Ze waren angstig, maar zouden zijn bevelen tot het laatste toe opvolgen.

Hannu kwam naast hem tot stilstand en fluisterde: 'Dit is niet het moment voor een aanval. We hebben het omliggende terrein nog niet verkend.'

'Daar is geen tijd voor,' fluisterde Piay terug. 'We moeten nu handelen. Hoe langer we wachten, hoe groter de kans dat iemand ons ziet, en dan worden we afgeslacht.'

Piay wist dat hij hen naar het punt had gebracht waarop terugkeren niet langer mogelijk was. Hij kon Taita's lof al bijna horen.

Het viel Piay op dat de aanvoerder zich verder van de groep had afgezonderd. Hij zat in kleermakerszit aan de rand van de cirkel licht die van het vuur afkwam en staarde stil prevelend naar de sterren, alsof hij bad. Hij stak zijn hand in een leren buideltje dat op zijn middel hing.

Piay hield zijn linkerhand op ten teken dat zijn mannen moesten wachten.

De aanvoerder vouwde zijn vuist open en onthulde een handvol kleine bloemen met donkere blaadjes.

Piay huiverde toen hij de kenmerkende vorm ervan zag. De blauwe lotus. Hij had gehoord dat die de droombloem werd genoemd en heilig was voor Ra, want hij verrees bij het eerste licht uit het water van de Nijl en verdween als de zon onderging. De priesters van de tempels hadden hem sinds de oudheid in een brouwsel verwerkt en dat gedronken, want daardoor kregen ze contact met de goden zelf. Sommigen zeiden dat het de *Ka* naar het hiernamaals vervoerde om daar geheime kennis op te doen alvorens terug te keren naar het rijk der mensen, anderen dat het

diegenen die ervan dronken bovennatuurlijke krachten schonk.

‘Wacht,’ fluisterde Piay. ‘De blauwe lotus zal hun leider overspoelen met dromen en visioenen en dan zal ons voordeel nog groter zijn.’

De andere barbaren lachten en kauwden en wierpen nog meer stukken mest op het vuur, waardoor goudkleurige vonken opspatten naar de hemel. De gevangene liet zijn kin op zijn borst rusten. Voor hem was alle hoop vervlogen. Hij had zich erbij neergelegd dat hij zou sterven.

De aanvoerder hief zijn blik naar de sterren en de volle maan en liet zijn oogleden stilaan zakken.

Piay greep het gevest van zijn zwaard beter vast, zette zich op zijn hurken en zei: ‘Nu!’

Het Egyptische groepje stormde naar voren. IJzingwekkende kreten weerklonken over de weelderige velden.

Piay sprong vooruit. Hij was sterk en snel, en herinneringen aan al die lessen met een zwaard vanaf het moment dat hij nauwelijks oud genoeg was om er een op te tillen schoten door zijn hoofd: zwetend onder een hete zon, parerend en stotend, en dat met de gratie van een tempeldanser tot het allemaal tweede natuur voor hem was geworden. Hij vertelde iedereen dat hij de beste zwaardvechter van heel Egypte was. Maar weinig mensen gingen met hem daarover in discussie.

Tegen de tijd dat hij de hitte van het kampvuur voelde, waren de barbaren overeind gekrabbeld en probeerden ze hun kromzwaard te trekken. Behalve de aanvoerder, die in kleermakerszit bleef zitten, zwevend door welke onderwereld dan ook waar de blauwe lotus hem gevangenhiel.

Piay sprong voor de eerste Hyksoskrijger. Terwijl zijn tegenstander zijn wapen hief, ramde Piay zijn lemmet door vlees en bot naar het hart. Hij rukte zijn zwaard los en keerde zich meteen om om zijn volgende vijand het hoofd te bieden.

Maar alle andere Hyksoskrijgers waren in gevecht verwickeld. Hannu zwaaide met zijn zwaard met de kracht van een man die twee keer zo groot was als hij. Een Egyptische soldaat deinsde achteruit nadat hij een diepe snee op zijn bovenarm had opgelopen, maar dat zou hij overleven.

Piay sprong op de gevangene af.

De man keek met grote ogen op, leek nauwelijks te kunnen bevatten wat hij zag. ‘Jullie zijn voor me gekomen,’ bracht hij met krakende stem uit.

‘Denk eraan je vrienden te vertellen wie je leven heeft gered. Mijn naam is Piay.’

‘Piay,’ verzuchtte iemand achter hem.

Zijn naam ging bijna verloren door het sissen van het vuur. Hij keerde zich om en zag hoe de ogen van de aanvoerder zich scherpstelden terwijl hij uit zijn trance ontwaakte.

Piay zaagde door de repen leer waarmee de polsen van de gevangene bij elkaar waren gebonden. Hij trok de man overeind.

‘Maak dat je wegkomt,’ droeg Piay hem op. ‘Wij volgen je naar huis als we hier klaar zijn.’

‘Piay.’ De stem van de aanvoerder klonk nu sterker.

Piay keerde zich nu helemaal om en hield zijn zwaard recht voor zich. ‘Je bent verslagen door je meerderen. Je mag je leven behouden als je vlucht. Vertel de anderen dat Egypte nooit zal worden overwonnen.’

De aanvoerder richtte zich op tot zijn volle lengte. Hij was zeker een kop groter dan Piay. Er was niets te merken van de verwarring die het eten van de blauwe lotus altijd veroorzaakte. Er leek een grijs vuur in zijn ogen te branden. Het onverzorgde zwarte haar van de aanvoerder was bij elkaar gebonden met reepjes leer waar botjes aan bungelden die bij elke beweging van zijn hoofd met een macabere muziek van de dood tegen elkaar klepperden. Hij vertrok zijn lippen tot een wolfachtige grijns.

Piay had veel Hyksos gezien in zijn leven, maar nog nooit een zoals deze. Hij zag de lussen van gedetailleerde tatoeages op de armen van de aanvoerder, symbolen die een verhaal leken te vertellen.

‘Ik zie jou,’ zei de aanvoerder ademloos. ‘Jouw god Anubis staat aan je zij.’

De aanvoerder tuurde langs hem heen met die vreemde, onverbidde-lijke blik, alsof zich iets schuilhield in de schaduw.

‘Vlucht,’ zei Piay, terwijl de strijd achter hem voortwoedde. ‘Mijn geduld is geen bodemloze put. Dit is de laatste keer dat ik genade zal tonen.’

‘Ik heb langs de oevers van de zwarte oceaan gewandeld, helemaal tot aan de rand van het hiernamaals,’ ging de aanvoerder verder, alsof hij de woorden van Piay niet had gehoord. ‘Ik heb de fluisteringen van de goden gehoord.’

Hij trok zijn eigen zwaard. De vuurgloed weerkaatste ertegen in am-

berkleurige flitsen terwijl hij het voor Piays neus heen en weer zwaaide.

Als het sap van de blauwe lotus nog door zijn aderen stroomde, deed dat niets af aan zijn kracht. De bewegingen van het wapen waren precies, verraadden de vaardigheid van een meesterlijk zwaardvechter.

‘Mijn naam is Sakir,’ vertelde de aanvoerder met diepe bromstem. ‘Bij velen bekend als de Rode Havik, maar bij anderen ook als Hij die met de Goden wandelt. Van alle Hyksos die je tot vijand had kunnen maken, heb jij de ergste getroffen. Ik vrees de dood niet. Ik omarm haar. En nu jij me uit mijn dromen hebt gewekt, zal ik die dood naar jou toe brengen.’

Piay lachte. ‘Je hebt jezelf wel hoog zitten, maar jij bent gewoon de volgende smerige indringer die de glorie die Egypte is bezoedelt. Je bent een voorbijtrekkende schaduw op dit land en zult weldra verdwijnen.’

Sakir schoof twee vingers in zijn mond en floot schel.

Piay wierp een blik op de vechtende barbaren in een poging te begrijpen wat hun aanvoerder hun duidelijk wilde maken. Het leek geen effect op ze te hebben, want ze vielen op dezelfde chaotische manier aan. Op eens bewoog Sakir zijn zwaard met zo’n kracht in een boog dat hij Piay daarmee in tweeën zou hebben gehakt als Piay niet zijn eigen wapen had geheven en, met een verfijnde polsbeweging, de kling in een hoek had gebracht om de aanval van zijn vijand af te weren.

Sakir kwam naar voren en hakte opnieuw. Piay danste achteruit. Hij voelde dat zijn concentratie scherper werd. De Hyksosaanvoerder was zo goed als hij had beweerd.

Ze bewogen zich om het kampvuur heen. Piay snoof iets van de rook op en tranen prikten in zijn ogen. Sakir leek nergens last van te hebben en knipperde nauwelijks met zijn ogen. Hun zwaarden zongen in de nacht.

Zweet doorweekte Piays rug en drong in zijn kilt. Hij plakte een grijs op zijn gezicht om zijn ongemak te verbergen. Hij had het nooit eerder opgenomen tegen zo’n kundige tegenstander. Ze waren aan elkaar ge-
waagd.

Ik laat me niet verslaan, dacht hij. Ik ben de beste zwaardvechter in heel Egypte.

Piay schopte naar het kampvuur. Een brandend stuk mest vloog door

de lucht en raakte Sakir tegen zijn dij. De aanvoerder gaf geen krimp. Het was alsof hij geen pijn voelde.

Er klonk een geluid als donder in de verte. Een tel later hoorde Piay kreten.

Hyksosruiters denderden over het pad hun kant op. Dat fluitje was niet bedoeld geweest voor de barbaren die bij dat intense gevecht betrokken waren. Sakir had versterking opgetrommeld.

Piay voelde een knoop in zijn maag. Hannu had gelijk gehad... Hij was overmoedig geweest. Hij had het terrein moeten verkennen alvorens de aanval in te zetten.

Hij liet zich vallen, draaide op zijn linkerhand en bewoog zijn ene voet in een boog om Sakirs benen onder hem vandaan te schoppen. De man smakte tegen de grond. Piay wierp zich naar voren. Hij stampte met zijn voet op de pols van de zwaardarm van zijn tegenstander en drukte de linkerzijde van Sakirs gezicht tegen de hete kolen. Dit keer jankte hij. De stank van schroeiend vlees vulde de lucht.

Piay schoot weg. 'Kom!' riep hij naar zijn mannen.

Met een hand onder de arm van de Egyptische gevangene gehaakt sleurde hij hem weg.

Hij wierp een blik over zijn schouder en werd door afschuw bevangen. De Hyksoskrijgers hadden zich op de rest van de groep verkenners gestort. Hoeven verbrijzelden schedels. Zwaarden hieuwen door nekken en rompen. Het gegil van de stervenden raakte hem tot diep in zijn hart.

Piay voelde dat er iemand tegen hem aan beukte en wierp zich in de schaduwen van een irrigatiekanaal. Hij hapte snel een teug adem en dompelde zich onder in koud zwart water. Twee andere figuren plonsden naast hem neer. De een was de Egyptische soldaat, de ander Hannu.

Zijn assistent greep hem beet en fluisterde: 'Vooruit, zo snel als je kunt, maar geruisloos. Hiermee hebben we een beetje tijd gewonnen, maar dat is dan ook alles.'

Piay greep de arm van de voormalige gevangene beet en samen zwommen en waadden ze weg van het aanzwellende geluid van denderende hoeven.

'Jij bent niet van me af, Piay!' bulderde Sakir. 'Vlucht zo snel als je kunt, dagen en weken en maanden, maar er zal een moment komen dat je je

omdraait en mij ziet staan en dan zal je leven voorbij zijn!’

Piays stemming werd duister terwijl hij zich door het water bewoog. De gezichten van de jonge mannen over wie hij het bevel had gevoerd dreven aan zijn geestesoog voorbij. Nauwelijks meer dan jongens, onschuldig, ze hadden op hem vertrouwd. Hij had ze in de steek gelaten.

Kon hij dat ooit goedmaken? Piay voelde de kou van de greppel in zijn lichaam trekken en zich rond zijn hart sluiten.

Hannu trok aan zijn arm en wees. Voor hen, gevangen in zilverachtige glimpen maanlicht, zwommen krioelende ratten bij hen weg. Waar de steile oever deels was ingestort, klauterden ze langs de zwarte aarde naar het veld erboven.

‘Volg ze,’ zei Hannu zacht.

Piay duwde zijn vingers in de zachte modder en hees zich langs de zijkant van het irrigatiekanaal omhoog. Eenmaal boven trok hij de gehavende soldaat omhoog en daarna Hannu. Heel even keken ze elkaar aan en Piay schonk hem een dankbare stille blik vanwege het snelle denken van zijn handlanger bij het kampvuur.

De ronddwalende Hyksoskrijgers slaakten rauwe kreten tijdens de zoektocht naar hun prooi. Opeens klonk er een brul.

‘Ze hebben ons gezien,’ zei Hannu hijgend. ‘Het veld in.’

Gebukt doken Piay en de twee mannen de gouden zee van tarwe in. Hun doorgang zorgde voor een pad door het gewas dat zichtbaar zou zijn in het maanlicht, maar wat konden ze anders doen? Piay haastte zich verder, zigzaggend tot ze ver van de plek waren waar ze waren ontdekt.

Piay wierp zich languit op zijn buik. De soldaat en Hannu lieten zich naast hem op de grond vallen. Terwijl Piays ademhaling regelmatigiger werd, spitste hij zijn oren. In de verte roffelden paardenhoeven over de paden die kriskras over het vruchtbare land naast de Nijl liepen, en het vraag-en-antwoord van de barbaren weergalmde.

‘Laten we hier weggaan,’ stelde de soldaat voor. ‘Mijn wonden branden...’

Piay sloeg een hand voor de mond van de man en hield een vinger voor zijn lippen. Zijn instinct vertelde hem dat ze nog niet veilig waren. De scherpe stank van rook drong zijn neus binnen. Een tel later werd een vaag geknetter een lage brul, die toenam in intensiteit.

Hannu begreep het. ‘Ze hebben de velden in brand gestoken.’

Piay keek om naar het irrigatiekanaal. Rook kringelde boven een karmozijnrode lijn die gloeide in de nacht. Vlammen reikten hoger en hoger en raceten met steeds grotere snelheid over het veld.

De soldaat schreeuwde het uit. Hij krabbelde overeind en wilde wegrennen.

Hannu wierp zich als een stier tegen de vluchtende man en werkte hem opnieuw tegen de grond.

‘We moeten vluchten!’ riep de man.

‘Dat is juist wat ze willen,’ beet Hannu hem toe. ‘Ze staan ons aan de andere kant op te wachten.’

‘We kunnen hier niet blijven.’

Piay keek naar links, toen naar rechts, en bepaalde zijn positie, en gebaarde vervolgens dat de twee mannen hem parallel aan de streep vuur moesten volgen.

‘Ben je gek?’ riep de soldaat.

‘Hoogstwaarschijnlijk,’ gromde Hannu.

Piay sprintte verder, negeerde de vuurzee die op hen af kwam geraasd. De vlammen reikten zo hoog als zijn borst en zijn oren deden zeer van hun hongerige gebrul. De verstikkende rook, aangejaagd door de wind, verzwolg hen zodat hij niet langer iets voor zich zag.

Toen Piays longen door de hete lucht dreigden te verschroeien, voelde hij zijn hoop wegebber. Maar de wind stak op, de rook verdween en er opende zich een zwarte ruimte voor hen.

‘Hier!’ riep hij.

Het kanaal kwam rechtstreeks van de Nijl, en bracht het levenschenkende water tot diep in het vruchtbare platteland. De hitte brandde op Piays huid. Hij stikte in de dikke rook, maar zonder enige aarzeling rende hij verder en dook van de rand van het kanaal. Toen hij zijn hoofd boven het kille water stak, hoorde hij zijn twee metgezellen erin springen.

‘Dit keer heb je geluk gehad,’ zei Hannu. Als een hond schudde hij het water uit zijn baard. Te midden van gevaar was Hannu de verstandige, wijze en ervaren krijger, maar Piay kon zien dat hij nu weer zijn gebruikelijke venijnige zelf was.

Met de vlammen knetterend boven hun hoofd verplaatsten ze zich

langs de rand van het kanaal en toen ze bij een sluis kwamen, trokken ze zich uit het water.

Piay keek om. Een figuur stak af tegen die helse gloed, zo roerloos als een van de tempelbeelden. Hoewel het te donker was om het goed te kunnen zien was Piay ervan overtuigd dat het Sakir was en dat de Hyksoskrijger hem recht aanstaarde.